R5164 **Distinction between Keeping and Fulfilling the law**

பிரமாணத்தை கைக்கொள்ளுதலுக்கும் நிறைவேற்றுவதற்கும் உள்ள வித்தியாசம்

நியாயப் பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளுவதற்கு கிறிஸ்துவின் மரணம் தேவைப்பட்டதா என்கிற கேள்வி விநோதமான ஒன்றாகவும் மிகவும் ஆழமானதாகவும் இருக்கிறது. ஒரு பக்கம் பார்க்கும்போது, கிறிஸ்துவின் மரணம் தியாகமாக இருந்தது; களங்கமற்ற ஒருவரின் மரணம் தேவைப்படுகிற எந்த பிரமாணமும் நீதியானதாக இருக்க முடியாது; தேவனுடைய பிரமாணம் நீதியானதாக இருப்பதால், ஒரு களங்கமற்ற மனிதனின் மரணம் அதற்கு தேவையில்லை. ஆகையால் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இயேசு மரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இது ஒரு பக்கமான வாதமாக இருக்கிறது.

இன்னொரு வாதம் என்னவென்றால் தமது முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமாவோடும், முழு மனதோடும், முழு பலத்தோடும் தமது தேவனை அன்பு செலுத்தினவரும், பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்ற தம்மை அர்ப்பணம் செய்தவருமாகிய நமது கர்த்தராகிய இயேசு தமது அர்ப்பணத்திற்கு இசைவாக வாழ்வதற்கு, அந்த சித்தத்தை முழுவதும் நிறைவேற்றி அதற்கு மாறானவைகளையெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டும். ஆகையால் ஒரு பூரண மனிதனுடைய ஜீவன் ஆதாமுக்கும் மனுக்குலத்திற்கும் மீட்பின் கிரயமாக செலுத்தப்பட வேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தம் என்பதை அவர் அறிந்தவுடனே தம்மை அர்ப்பணத்தில் ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் அந்த அர்ப்பணத்தில் குறிப்பாக உணர்த்துகிற அனைத்தையும் உண்மையுடன் நிறைவேற்ற வேண்டும். ஏனெனில் அவர் தேவனை தமது முழு இருதயத்தோடும், ஆத்துமாவோடும் மனதோடும் மற்றும் பலத்தோடும் அன்பு கூர்ந்தார்.

நமது கர்த்தர் மனிதனாக வந்ததினிமித்தம் கோடான கோடி ஜனங்களுக்கு ''அயலகத்தார்'' ஆனதினால், மகா துன்பத்தில் இருக்கிற அவர்களை தமது பலியின் மூலம் விடுவிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்திருந்தால், தம்மைத்தான் நேசிப்பது போல பிறனையும் நேசித்தால், அவர்களை காப்பாற்றுகிறதற்காக அவர் ஏதாவது செய்ய விரும்புவார் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியானதாக இருக்கும். இந்த விருப்பம் பலி கொடுக்க அவரை வழிநடத்தி இருக்கும்.

அத்துடன் இந்த கருத்தையும் சேர்க்கிறோம். நமது கர்த்தர் அழிந்து போவதற்கு தேவன் அனுமதிக்காமல், அவருக்கு ஜீவனையும் மகிமையையும் திரும்பக் கொடுப்பார் என்பதையும், அவர் மரணத்தில் அழிவைக் காணவொட்டார் என்கிற வாக்குத்தத்தத்தையும் இயேசு மனதில் வைத்திருந்தார். ஆகையால் அநீதியுள்ள பிறருக்கும் பதிலாக தாம் மரிப்பதற்கு விருப்பங் கொண்டிருப்பார் என்பதை நாம் உடனே உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். ஏனெனில் அவர் தன்னைத்தான் நேசிப்பது போல பிறரை நேசித்தார்.

இந்த இரு கருத்துக்களும் நேரடியாக எதிரானதாக இருந்தாலும், அது நமது கர்த்தர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது அவரது சித்தத்துக்கு விடப்பட்டது என்பதில் இசைந்து போகிறது. பிதாவானவர் அவருக்கு முன் ஒரு மகா பெரிய பரிசை வைத்து, ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தார். பிதாவானவர் நமது கர்த்தரை மீண்டும் வராதபடி ஒரு அலுவலில் சிக்க வைக்கவில்லை. இந்த கருத்தில் இந்த பாடத்தை நாம் நோக்கும் போது, இந்த முழு ஏற்பாட்டின் நியாயத்தை நாம் பார்க்கிறோம்.

நமது கர்த்தர் தமது அர்ப்பணத்தில், ஞானஸ்நானத்தில் அவர் கூறியதாவது: ''தேவனே, உம்முடைய சித்தத்தின்படி செய்ய இதோ, வருகிறேன்.'' (எபிரேயர் 10:7) உமது தேவைக்கு குறைவானதை நான் செய்ய மாட்டேன். இப்படிப்பட்ட கீழ்ப்படிதலைத்தான் பிரமாணமானது கேட்கிறது. வேறு வகையில் சொல்வோமேயானால், நீதியானது ஒரு பலியை கேட்காது; ஏனெனில் நீதியானது அதைக் கேட்க முடியாது. விருப்பத்துடன் எதையும் செய்யலாம், நீதியானது பிரமாணத்தில் உள்ளதை கைக்கொள்ளும்படி கேட்கும். இந்த கருத்து வார்த்தையில் விளக்கமுடியாத அளவுக்கு மிகவும் சிறப்பாக இருக்கிறது. எனினும் பிதாவானவர் இயேசுவுக்கு முன்பாக பெரிய பரிசை வைத்தார் என்பதையும், அவருக்கு முன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டு அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையைச் சகித்தார் என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடும். (எபிரேயர் 12:1,2)

தேவனுடைய சித்தம் நிழல்களில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது

பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் அதைக் கைக்கொள்ளுவதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. யூதர்கள் இரண்டையுமே செய்யவில்லை. பிரமாணத்தை அவர்கள் கொஞ்சமாக கைக்கொண்டனர். அவர்களுக்கு முடிந்ததற்கு மேலாக கைக்கொள்ள முயற்சித்தனர். அவர்களால் பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற இயலவில்லை. அதன் அனைத்து தேவைகளையும் நிறைவேற்ற முடியாதபடி அது மனித சக்தியைக் காட்டிலும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது.

பிரமாணமானது இரண்டு வெவ்வேறு பகுதிகளை கொண்டிருக்கிறது. ஒன்று நீதிக்கடுத்த ஒழுங்குமுறைகள்– தேவனுக்கும் சக மனிதர்களுக்கும் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகள். அதாவது பிரமாணமானது நீதிக்காக நின்றது, சரியானத்திற்காக நின்றது. யூதர்கள் சரியானதை செய்து, பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள முயற்சித்தனர். ஆனால் பரம்பரையான பலவீனத்தினால் அவர்களால் கூடாமல் போயிற்று.

எனினும் இந்த கருத்தில் நமது கர்த்தராகிய இயேசு பிரமாணத்தை கைக்கொண்டார். இதைச் செய்ததின் மூலம் மனித நிலையில் நித்திய ஜீவனுக்கான உரிமையை பெற்றார். அடுத்த யுகத்தில் உலகமானது இதைச் செய்யும். அவர்கள் பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள முடிகிறவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் பிரமாணத்துக்கு கீழ்ப்படிவதற்கான பரிசாகிய நித்திய ஜீவனைப் பெறுவார்கள். ஆனால் இயேசு நீதியின் பிரமாணத்திற்கு மேலாக கைக்கொண்டார். அவருக்கு பொருத்தக்கூடிய பிரமாணத்தின் பகுதியையும் அவர் நிறைவேற்றினார். இன்னும் அவர் பிரமாணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

பிரமாணத்தின் மற்ற பகுதி, பரிசுத்த பவுல் மூலம் குறிப்பிடப்பட்ட (எபிரேயர் 10;1) சடங்காச்சார நிழல்களும் அடையாளங்களும் ஆகும். பாவம் மற்றும் மரணம் என்கிற தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து தெய்வீக கிருபைக்கு மனுக்குலத்தை திரும்ப கொண்டு வருவதற்கான தெய்வீக சித்தத்தை பிரமாணத்தின் தீர்க்கதரிசன அம்சங்கள் குறிக்கின்றன. பிரமாணத்தின் இந்த தீர்க்கதரிசன நிறைவேறுதல், அதன் மெய்யான முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றான பஸ்கா ஆசரிப்பை செய்வதில் அடங்கியிருக்கிறது. ஆட்டை கொல்லுதல், இரத்தத்தை தெளித்தல் மற்றும் மாம்சத்தை புசித்தல் ஆகியவை தீர்க்கதரிசன நிழல்கள்.

இயேசு மரித்தபோது, அந்த நிழலில் உள்ள அவருக்குரிய பகுதியை நிறைவேற்றினார். தெய்வீக சித்தத்திற்கு தமது சித்தத்தை முற்றிலுமாக பலியிட்ட உயர்ந்த குணத்தினாலேயே இது நடந்தது. தீர்க்கதரிசனங்களை நிறைவேற்ற முடிந்தவராக இருந்தார். ஏனெனில் இவைகள் பொதுவான மனுக்குலத்திற்கான கட்டளைகள் அல்ல. இவைகளில் கட்டளையிடப்படாத யோசனையான காரியங்கள் இருந்தன. ஆனால் இவைகளை தேவன் ஒரு சமயம் யாரோ ஒருவரால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்றும் இதன் மூலம் மனுக்குலத்தின் இரட்சிப்பையும், ஆதாமினால் இழந்து போன அனைத்தையும் திரும்ப கொடுக்கவும் விரும்பினார்.

பாவநிவாரண நாளின் பலிகளை நடப்பிக்கும் போது இரத்தமானது மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அடையாளமாக பாவநிவர்த்தி செய்யப்பட்டது. இந்த வேலையின் ஒரு பகுதியை இயேசு நிறைவேற்றினார். அதன் பிறகு பரலோகத்திற்கு ஏறிச்சென்று சபை வகுப்பாராகிய நமக்கு நிவர்த்தி செய்தார். அதன் மூலம் நாம் அர்ப்பணத்தினால் அவரது அடிச்சுவட்டில் நடக்கலாம். (எபிரேயர் 9:24) சுவிசேஷ யுகம் முழுவதும் இந்த வகுப்பாரை ஏற்றுக் கொண்டு வருகிறார். முடிவில் அவர்களது பலியை நிறைவேற்றுவார். இது கர்த்தரின் ஆடு கொல்லப்பட்டதின் மூலம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது.

இயேசு பிரமாணத்தை அவரது ஊழிய காலத்திலும் கடந்த பதினெட்டு (தற்போது பத்தொன்பது) நூற்றாண்டுகளாக நிறைவேற்றி வருகிறார். இந்த வேலை இந்த யுகம் முடிவடைவதற்கு முன்னால் நிறைவேறாது. நியாயப்பிரமாணத்தை அழிக்க அல்ல நிறைவேற்றவே வந்தேன் என்று இயேசு கூறினார். (மத்தேயு 5:17) நியாய பிரமாணத்தின் நிழல்களை ஆயிரவருட யுகத்தில் நிறைவேற்றும் வரை தொடர்வார், அனைத்தும் ஆயிர வருட யுக முடிவில் நிறைவேற்றப்படும்வரை தொடர்வார். இவைகளில் சில எதிர்காலத்திற்குரியவை; அதாவது உண்மையான கர்த்தரின் ஆட்டின் இரத்தத்தை தெளிப்பது, போக்காட்டை அனுப்புவது, உண்மையான பிரதான ஆசாரியர் ஜனங்களை ஆசீர்வதிப்பதற்காக தோன்றுவது போன்றவை, ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையினால் இழந்தவைகளை திரும்ப பெறுவதற்கும், கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தினால் திரும்ப பெறக்கூடியவைகளை பெறுவதற்கும் கிறிஸ்துவின் ஆயிரம்வருட ராஜ்யபாரம் முழுவதையும் அது எடுத்துக் கொள்ளும்

கிறிஸ்துவின் மரணத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட நியாயப் பிரமாணத்தின் அந்த அம்சங்கள்

நீதியின் பிரமாணமாகிய பத்து கட்டளைகள் மற்றும் உடன்படிக்கையின் தேவைகளை கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டவைகளில் ஜீவன் ஒரு பகுதியாகும். நியாயப்பிரமாணத்தின் தேவைகள் அனைத்தையும் செய்வதினால் இயேசு நித்திய ஜீவனை பெற்றிருக்கக்கூடும், ஏனெனில் பிரமாணமானது நீதிக்கு மேலாக எதையும் கேட்காது. அவர் எந்த உரிமையையும் தியாகம் செய்யாமல் பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு கட்டளையையும் நிறைவேற்றியிருக்கக்கூடும். ஒருவர் தன்னுடைய ஜீவனை பலியிட்டால் ஒழிய நியாயப்பிரமாணத்தின் தீர்க்கதரிசன அம்சங்கள் நிறைவேறியிருக்க முடியாது. இப்படி பலியை செலுத்துபவர் பாவம் செய்தவருக்கு சரிசமானமாக இருக்க வேண்டும். பாவம் செய்தவர், பூரணராக, தேவசாயலில் இருந்தபடியால், சரியான விலைக் கிரயமாக இருப்பவர் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்; நியாயப்பிரமாணம் தீர்க்கதரிசனமாக உரைத்த அனைத்து ஆசீர்வாதங்களையும் உலகத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு அவர் பிரமாணத்தை முழுமையாக கடைபிடிப்பவராக இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒருவரே பலியை செலுத்த தகுதியுள்ளவராகவும், நியாயப்பிரமாணத்தின் தீர்க்கதரிசன அம்சங்களை நிறைவேற்றுபவராகவும் இருக்கக் கூடும்.

''பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும் பாவிகளுக்கு விலகினவருமாகிய'' இயேசுவே அதன் தேவைகளை நிறைவேற்றினார். நீதி எதிர்பார்க்கிற அனைத்தையும் நிறைவேற்றினார். அவர் சந்தோஷமாக நியாயப்பிரமாணத்தை, அதற்கும் மேலானதை நிறைவேற்றினார். நியாய பிரமாண புத்தகத்திலுள்ள அனைத்தையும் நிறைவேற்ற எண்ணங்கொண்டிருந்தார். ஏனெனில், (எழுதப்பட்ட அனைத்தையும்) ''என் தேவனே, உமக்கு பிரியமானதை செய்ய விரும்புகிறேன்'' என்று அவர் கூறியிருந்தார். (சங்கீதம் 40:8) அவரது அர்ப்பணம் நீதியின் பிரமாணத்திற்கு மேலாக சென்று, தீர்க்கதரிசனமாக எழுதப்பட்ட அனைத்தையும் நிறைவேற்றினார். இவையனைத்தையும் அவர் நிறைவேற்றினார். அவர் இரட்சகராக இருப்பதின் பலனாக, தம் மூலமாக பிதாவினிடத்தில் வருகிற அனைவரையும், ''முற்றுமுடிய இரட்சிக்க'' வல்லமையுள்ளவராயிருக்கிறார். (எபிரேயர் 7:25)

நியாயப்பிரமாணத்தின் தேவை வரை வந்து, அதற்கும்மேல் போகாதவர்கள் தேவனை அவமதிப்பார்கள் என்று நாம் எண்ண முடியாது. ஏனெனில் தேவன் கூறியிருந்ததாவது: ''இந்த கட்டளைகள் அனைத்தையும் கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனை அளிப்பேன்.'' நீதியானது இதற்கும் மேலாக கேட்காது. இப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் பலி செலுத்த முன் வராதிருந்தால், நீதியானது அவமானப்படுத்தப்படாது, ஏனெனில் அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்க முடியாது.

உண்மையில் இந்த யுகத்தில் நீதிமான்கள் பலியிட வேண்டும் என்று பிதாவானவர் கேட்கவில்லை. மனித பூரணத்திற்கு உலகமானது அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கமாட்டார். தெய்வீக சித்தத்தை செய்ய தங்களது ஜீவனை கொடுக்க ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஒரு மானிட குடும்பத்திற்கு முன்னால் தேவன் வைத்திருந்தால், இதை ஒரு கிருபையாக எண்ண வேண்டும். எனினும் இதைச் செய்ய தவறுகிறவர்களை பிதாவானவர் மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடுக்கமாட்டார். ஆனால் கர்த்தரை நேசிக்கிற ஒவ்வொருவரும் இப்படியாக நினைக்க வேண்டும்: ''தேவனிடம் எனது நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் காண்பிக்க சந்தர்ப்பம் இங்கே இருக்கிறது.'' இந்த விஷயத்தில் இயேசுவின் உதாரணமே தூதர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நித்தியமாக நிலைநிற்கும். தமது சித்தம் என்ன என்பதைப்பற்றி தேவன் ஒரு குறிப்பைக் கொடுத்தால் அதைச் செய்வதற்கு அவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்.

இதில் அன்பைப்பற்றிய பாடமும் இருக்கிறது. ''நான் பொய் சொல்லவில்லை; நான் திருடவில்லை; எனக்கு நான் என்ன செய்தேனோ அதையே பிறருக்கும் செய்தேன்'' என்று நாம் சொல்வதோடு திருப்தி அடையக்கூடாது. இது போதுமானது என்று இதோடு நிறுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. இதற்கு மேலாக ஒருவர் எதையும் செய்யவில்லை என்றால் எந்த நிலைக்குரிய ஜீவனையும் அவர் பெற இயலாது. பிரமாணத்தின் நிழலையும் நமது தலையும் கர்த்தருமானவரின் வார்த்தைகளையும் கவனிப்பது மூலமாகவும் தேவனுடைய சித்தத்தை எதிர்பார்ப்பது நமது சலுகையாக இருக்கிறது. நாம் இப்பொழுது பெற்றிருக்கிற சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் ஒப்பிட்டு பார்க்கும்பொழுது, அதை நஷ்டம் என்றும் குப்பை என்றும் நாம் எண்ண வேண்டும். இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடப்பதைக் காட்டிலும் வேறு எதுவும் ஒருபெரும் சந்தர்ப்பமாக எண்ணப்படக் கூடாது.